

Ο ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Κωμωδία εἰς πρᾶξιν.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΦΟΡΑΔΗΣ,
ΤΑΣΟΥΔΗΣ
ΦΩΤΕΙΝΗ

ΑΣΠΑΣΙΑ, σύζυγός του,
ΒΑΤΑΧΟΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις.—Ἐποχὴ σύγχρονος.

[*Προθάλαμος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φοράδου, λαμπρῶς φωταγωγημένος μὲ πολὺφωτα εἰς τοὺς τοίχους καὶ ἐπὶ τραπέζων. Θύραι πλάγαι ὁμοίαι εἰς τὸ βάθος. Ἀρθοδοχεῖα μὲ ἄνθη φυνισκὰ καὶ τεχνητά. Ἐπίπλωσις ἀνάλογος. — Διρομένης τῆς αὐλαίας εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ Παραγιώτης καὶ Φωτεινὴ.*]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ΦΩΤΕΙΝΗ, εἶτα καὶ ΦΟΡΑΔΗΣ.

ΦΩΤΕΙΝΗ. Μὰ τί πρῶμα εἶνε, Παναγιώτη, αὐτὸς ὁ δεσπότης, ποῦ τοῦ ἔχουνε ἀπόψε τραπέζι τ' ἀφεντικά μας :

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Σοῦ τὸ ξανάπα' δὲν εἶνε δεσπότης, εἶνε πατριάρχης. Δὲν ἄκουσες τὴν κυρία ποῦ τὸν λέει μακαριώτατο ;

ΦΩΤΕΙΝΗ. Καὶ τί μὲ τοῦτο ; Μακάριο ἐλέγανε κι' ἓνα καλόγερο ξυπόλητο καὶ βρωμισμένο, ποῦ ἦθε μιὰ φορὰ στὸ χωριό μας κι' ἐμάζεψε δεκάρες, γιὰ νὰ χτίσῃ ἓνα μοναστήρι... Τί θὰ 'πῇ πατριάρχης ;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Πατριάρχης θά 'πῇ... νά... θά 'πῇ... θά 'πῇ... πατριάρχης.

ΦΩΤΕΙΝΗ. Τώρα μούδοσες καὶ κατάλαβα !...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Τάχατες σάν νά 'πούμε πρῶτος δεσπότης στὸν

Ἅγιο Τάφο.

ΦΩΤΕΙΝΗ. Ἄμ' ἔτσι 'πέ μου.. Θᾶνε καὶ χατζῆς λοιπόν ;.. αἱ ;...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Χατζῆς λέει ;... αὐτὸς κάνει τίς χατζῆδες.

ΦΩΤΕΙΝΗ. Καλὰ ἔκανα κι' ἐγώ, ἄμα ἦρεθε, κι' ἐγονάτισα καὶ τοῦ φίλησα τὸ χέρι.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Σοῦδοσε καὶ τὴν εὐλογία του ;...

ΦΩΤΕΙΝΗ. Μὲ τὰ πέντε του τὰ δάκτυλα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Σὲ καλὸ σου λοιπόν.

ΦΩΤΕΙΝΗ. Καὶ τί ἀφεντάθρωπος ποῦ εἶνε !.. καλοθερμμένος... ἔχει μιὰ κοιλάρα !...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Ποῦ ὁ Θεὸς ξέρει τί θά θέλῃ γιὰ νά γιομίσῃ ..

ΦΩΤΕΙΝΗ. Κι' ἐκεῖνοι οἱ καλογέροι ποῦ σέρνει μαζί του !...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Δὲν εἶνε καλογέροι· εἶνε ἀρχιμανδῶτες !..

ΦΩΤΕΙΝΗ. Ὅ,τι κι' ἂν ᾔνε, φοροῦν καὶ καμηλαύκια βελου-
δένια, καὶ καὶ ζωνάρια μεταξωτά, ποῦ κολλᾷ τὸ μάτι σου ἀπά-
νω τους.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Ἄμ' σηκώνει, Φωτεινή, ὁ Ἅγιος Τάφος. (Βλέ-
πων δεξιᾷ). Σοῦτ. Ὁ κύριος ἔρχεται...

(Εἰσέρχεται δεξιᾷ ὁ Φοράδης).

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τί κάνετε σεῖς ἐδῶ ;..

ΦΩΤΕΙΝΗ. Μᾶς ἔστειλε ἡ κυρία νά πάρουμε τὰ δυὸ πολύφωτα...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Καὶ νά τὰ πᾶμε στὴ τραπεζαρία...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Καὶ τί περιμένετε ;.. Πηγαίνετε τα γλήγορα...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Ἀμέσως, κύριε...

(Οἱ Παναγιώτης καὶ Φωτεινή, λαμβάνοντες ἀνὰ ἓν πολύφωτον ἕκ
τῶ, ἐπὶ τῶν τραπεζῶν εὐρισκομένων, ἐξέρχονται διὰ τῆς
θύρας τοῦ μέσου).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΦΟΡΑΔΗΣ, εἶτα καὶ ΑΣΠΑΣΙΑ.

ΦΟΡΑΔΗΣ. Θαρρῶ πῶς ἡ Ἀσπασία ἔκανε λάθος· δὲν ἦμα-
στε δεκατρεῖς... μετρῶ, ξαναμετρῶ... τοὺς βγάζω δώδεκα....

Ποῦ τῆς ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα τὴν τελευταία στιγμήν, κι' ἐγὼ σὰν βλάκας τὴν ἐπίστεψα, καὶ τῆς εἶπα νὰ καλέσῃ καὶ τὸ γείτονά μας τὸν κύριον Τασούλην, γιὰ τὰ γίνωμε δεκατέσσερες

(Εἰσέρχεται ἡ Ἀσπασία ἀριστερᾷ).

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ἐτελείωσεν εὐτυχῶς... ἐδέχθη ὁ κύριος Τασούλης. Ὁ ὑπηρετὴς μας τὸν ἐπέτρυγε τῇ στιγμήν ποῦ ἐκάθιζε νὰ φάῃ.

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ἀσπασία, θαρρῶ πῶς τὴν ἐπάθαμε...

ΑΣΠΑΣΙΑ. (Ἀνησυχῶς). Τί ;...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ἐκάναμε λάθος· ἐγίναμε δεκατρεῖς μὲ τὸν κύριον Τασούλην.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Πῶς γίνεται ;

ΦΟΡΑΔΗΣ. Νὰ ποῦ γίνεται· μέτρα νὰ ὀῆς... Ὁ μακαριώτατος, μὲ τοὺς δυὸ ἀρχιμανδρεῖτες καὶ τοὺς δυὸ διάκους του, πέντε.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Οἱ τρεῖς καθηγηταὶ τῆς θεολογικῆς σχολῆς...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ὁκτώ· καὶ τέσσερες ἐμεῖς, δηλαδὴ ἐγώ, σύ, ὁ Νῆκος μας καὶ ἡ μαμᾶ...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Δώδεκα...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Καὶ ὁ κύριος Τασούλης, ποῦ ἐκάλεσες τώρα, δεκα-
τρεῖς. Τὰ βλέπεις λοιπόν ;...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Τί στραβομάρα !... Καὶ ὁ μακαριώτατος ποῦ μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχει τὴν πρόκλησιν τοῦ ἀριθμοῦ δεκατρία !...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Πῶς μοῦ ἔρθε νὰ σ' ἀκούσω, χωρὶς νὰ λογαριάσω κι' ἐγὼ πρῶτα !

ΑΣΠΑΣΙΑ. Μά, χριστιανέ μου, ἔγραψα ὅλα τὰ ὀνόματα σ' ἓνα χαρτί καὶ τὰ ἐμέτρησα τρεῖς φορές... κάποιον θὰ ἔξεχάσαμε τώρα...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Δὲν ἐξεχάσαμε κανένα. Ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ νὰ πεταχθῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος στὸν γείτονά μας τὸν κύριον Τασούλην, νὰ τοῦ πῶ πῶς ὁ ὑπηρετὴς μας ἔκανε λάθος, καὶ νὰ μᾶς συγχωρήσῃ...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Βέβαια· πήγαινε γλήγορα, μὴν τύχη κι' ἔρθῃ ὁ ἄνθρωπος...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Νὰ βάλω τὸ καπέλο μου. (Ἐξέρχεται ἀριστερᾷ καὶ ἐπανέρχεται μετ' ὀλίγον, φέρων τὸν πῖλόν του).

ΑΣΠΑΣΙΑ. (Μόνῃ). Τί ρεζηλ(ικι) πηγαίναμε νὰ πάθουμε !... μὰ πῶς νὰ κάνω αὐτὸ τὸ λάθος ! Ἄς ξαναμετρήσω : δύο καὶ τρεῖς πέντε, καὶ ὁ γυμνασιάρχης... (μετὰ χαρᾶς). Ἄ, τὸν ἤθρα !... ἐξεχάσαμε τὸν γυμνασιάρχην ! Μὰ ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς γράψω στὸ χαρτί, νὰ τοὺς μετρήσω τρεῖς φορές, καὶ νὰ κάνω λάθος !

ΦΟΡΑΔΗΣ. (Εἰσερχόμενος ἀριστερᾷ καὶ σπεύδων πρὸς τὴν θύραν τοῦ μεσου). Τρέχω!..

ΑΣΠΑΣΙΑ. (Ὁρμῶσα καὶ ἀρπάζουσα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος). Ὅχι, ὄχι! στάσου... σωστοὶ εἴμεθα...

ΦΟΡΑΔΗΣ. (Ἐριστόμενος ἐκπληκτος). Πῶς;..

ΑΣΠΑΣΙΑ. Δὲν ἐβάλαμε τὸ φίλο σου τὸ γυμνασιάρχῃ.

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ἄ! τὸν κύριον Βατάχον! καλὰ λές... (Ῥίπτων τὸν πῖλόν του πρὸς τὰ παρασκήνια ἀριστερᾷ). Πῶς νὰ μοῦ φύγῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι!..

ΑΣΠΑΣΙΑ. Μὲ τὴ φούρια σου μ' ἐσάστιες κι' ἐμένα. Καλὰ σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ μὴ τὸν προσκαλέσῃς αὐτὸν τὸν κύριον... Ἐγὼ δὲν τὸν γνωρίζω καλὰ—καλὰ... ποτὲ δὲν ἦλθε νὰ μᾶς κἀνῃ ἐπίσκεψι· ἐξ αἰτίας του τώρα ἐστενοχωρήθηκα τόσο!..

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τί νὰ κἀνῃς, Ἀσπασία μου;... γυμνασιάρχῃς εἶνε... ἔμαθε πῶς ἔχομε τραπέζι τοῦ μακαριωτάτου, καὶ γῆδες τὸ βράδυ, ποῦ ἐπαιζάμε σκάκι στοῦ Ζαχαράτου, μοῦ ἔρριξε ἕνα πόντο πῶς ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ τὸν γνωρίσῃ· τὸν ἔχομε ἀνάγκη βλέπεις· ὁ Νῆκος μας σὲ δυὸ μῆνες θὰ δώσῃ ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ κἀνω ὑπομονή... Μά, βλέπεις, πλησιάζουν ἐνῇ καὶ ἀκόμη δὲν ἦρθε... ἀφήσαμε μόνους καὶ τοὺς ἄλλους προσκεκλημένους τόσῃ ὥρᾳ...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Δὲν πειράζει· εἶνε στὸ σαλόνι ἡ μαμᾶ καὶ ὁ Νῆκος.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Πήγαινε καὶ σύ· ἐγὼ πάω μιὰ στιγμή νὰ παραγγείλω νὰ βάλουν δεκατέσσερα σεβίτσια στὸ τραπέζι...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Καλὰ. (Ἀπέρχεται δεξιᾷ, ἡ δὲ Ἀσπασία ἀριστερᾷ, ἐνῶ συγχρόνως εἰσερχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ μέσου ὁ Τασοῦλης).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΤΑΣΟΥΛΗΣ, εἶτα ΑΣΠΑΣΙΑ, εἶτα καὶ ΦΩΤΕΙΝΗ.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. (Εἰσερχόμενος μὲ ὑποκλίσεις καὶ χαιρετῶν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ εἰς τὸ κενόν), Καλησπέρα σας... καλησπέρα σας... Μπᾶ! δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ... δὲν πειράζει· θὰ ἔλθουν. Ποία τιμὴ ἀπροσδόκητος δι' ἐμὲ νὰ μὲ καλέσῃ εἰς δεῖπνον ὁ κύριος Φοράδης, διὰ νὰ γνωρίσω τὸν μακαριωτάτον πατριάρχῃν τὸν Ἱεροσολύμων!.. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι πολὺ ἀργὰ μοῦ ἐστάλη ἡ πρόσκλησις, καὶ μόλις ἐπρόφθασα νὰ φορέσω τὴν βρετεγκότα μου· ἀλλὰ κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ. Τὸ εὐτυχῆμα δὲ εἶνε ὅτι δὲν εἶχα δειπνήσει· ἀκόμα, καὶ οὕτω, μὲ τὴν γνωριμίαν τοῦ πατριάρχου, θὰ λάβω καὶ τὴν εὐχάριστήν μου νὰ εὐχαρισθῶ μακαρίως, διότι μακάριοι οἱ κλητοὶ εἰς γεῦ-

μα μακκαριωτάτου. (Βλέπων ἀριστερᾷ). "Α, νὰ ἡ κυρία Φοράδῃ. (Ἀρχίζει τὰς ὑποκλίσεις, πρὶν ἢ ἐμφανισθῇ ἡ Ασπασία, ἥτις εἰσέρχεται ἀριστερᾷ).

ΑΣΠΑΣΙΑ "Α, ἦλθετε, κύριε Τασούλῃ· σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ!...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ (Πάντοτε μεθ' ὑποκλίσεων) Τί λέγετε, κυρία... σεῖς νὰ μ' εὐχαριστήσετε ἢ ἐγώ, διὰ τὴν μεγάλην τιμὴν, τὴν ὁποίαν μοῦ κάμετε, νὰ συμποσιᾶσω εἰς τὸν οἶκόν σας μετ' ὁν μακκαριωτάτον τῶν Ἱεροσολύμων!

ΑΣΠΑΣΙΑ. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονήσω σᾶς, τὸν γείτονά μας... Δὲν ἔχομεν ὁμῶς καὶ πολλοὺς προσκεκλημένους· θὰ εἴμεθα ὅλοι δεκατέσσερες.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ἀποφεύγομεν λοιπὸν τὸν ἀριθμὸν δεκατρία, ἂν καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τοιαύτας προλήψεις, προκειμένου μάλιστα περὶ φηγητοῦ.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Καὶ ἡμεῖς τὸ ἴδιο... Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ εὐχαριστηθῇτε πολὺ μετ' ὁν γνωριμίαν τοῦ μακκαριωτάτου, ἀφοῦ εἴσθε καὶ ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑκκλησιαστικῶν...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Γραφεὺς πρώτης τάξεως μάλιστα...

ΑΣΠΑΣΙΑ. (Μετ' ἐκπλήξεως καὶ δυσαρσκειας). Ἀπλοῦς γραφεὺς!... καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι εἴσθε τμηματάρχης, ἢ τοῦλάχιστον γραμματεὺς...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Θὰ γίνω μετ' ὁν καίρον, κυρία μου, θὰ γίνω ἡ ὑπηρεσία μ' ἐκτιμᾷ πολὺ...

ΑΣΠΑΣΙΑ. (Ἰδία). Γραφεὺς!... τί μασκαρᾷ!... ἂν τὸ μάθῃ ὁ μακκαριώτατος!...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ὁ Ὑπουργὸς μοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ μὲ προβάσῃ εἰς πρῶτην εὐκαιρίαν... διότι ἔχω τὰ προσόντα...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Τὸ πιστεύω. (Ἰδία). Νὰ μὴ τὸ γνωρίζω!... Τώρα ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε...

(Εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ μέσου ἡ Φωτεινή).

ΦΩΤΕΙΝΗ. Εἶνε ὥρα, κυρία, νὰ σερβίρωμεν;...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ὑποθέτω.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. (Βλέπων εἰς τὸ ὡρολόγιόν του). Ἐννέα περασμένες ὁ μακκαριώτατος θὰ πεινᾷ βεβαίως.

ΑΣΠΑΣΙΑ. (Τῇ Φωτεινῇ). Σέρβιρε, Φωτεινή. (Ἐνῶ ἡ Φωτεινὴ χωρεῖ εἰς ἐξέλθῃ). Ἀλλ' ἔχει σάσου. (Ἡ Φωτεινὴ ἐρίσταται). Ὁ κύριος Βατάχος δὲν ἦλθεν ἀκόμη...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ὁ γυμνασιάρχης;...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Μάλιστα· πῶς ν' ἀργήσῃ τόσο! (Τῇ Φωτεινῇ). Μὴ

σερβίρης ἀλλὰ στείλει τὸν Παναγιώτην στὸ σαλόνι νὰ γνέψῃ μετὰ τὸν κυρίου σου πῶς τὸν θέλω.

(Ἡ Φωτεινὴ ἐξέρχεται διὰ τοῦ μέσου).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΤΑΣΟΥΛΗΣ, ΑΣΠΑΣΙΑ, εἴτα καὶ ΦΟΡΑΔΗΣ

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Πρὸ μιᾶς ὥρας, ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τοῦ Ζαχαράτου, ἦτο ἐκεῖ ὁ κύριος Βατάχος κι' ἔπαιζε σκάκι.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Καὶ αὐτὸς μετὰ τὸ σκάκι του!...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Καὶ διόλου ἀπίθανον μετὰ τὸ παιγνίδι νὰ ἐλησμόνησεν τὴν εὐγενῆ πρόσκλησίν σας.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Αὐτὸ θὰ εἶνε ἀπελπιστικόν!

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Διατί, κυρία μου;... νὰ τοῦ κρεμάσωμεν τὰ χουτάκια!...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Τὸ νομίζετε εὐκολόν, κύριε Τασούλη;...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Εὐκολώτατον. Δὲν εἶνε σωστὸν νὰ περιμένῃ ἓνας μακαριώτατος, χάριν ἐνὸς δασκάλου. Καὶ τέλος πάντων αὐτὸς θὰ ζημιωθῇ ἂν χάσῃ ἐν λαμπρὸν συμπόσιον, διότι δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ἐπῆρτε ἐπίτηδες μάγειρον.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Διόλου· ἡ μαγείρισά μας εἶνε πολὺ καλὴ!...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Θὰ τὴν ἐκτιμήσω ἀπόψε!...

ΑΣΠΑΣΙΑ. (Ἰδία). Καὶ αὐτὸς ὁ γυμνασιάρχης!...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Διότι καὶ ἐγὼ ἔχω μίαν γερόντισαν, ἡ ὁποία μετὰ ὑπηρετεῖ καὶ μαγειρεύει πολὺ καλὰ!... Τὸ πρωτὶ μοῦ ἔστειλεν ὁ δάσκαλος τοῦ Μαρουσιοῦ μίαν πέρδικα, καὶ τὴν εἶχε κάμει σαλμί τόσῳ ὥραϊα, ποῦ μόλις μοῦ τὴν ἐσερβίρισεν ἀπόψε, ἤρχισαν νὰ τρέχουν τὰ σάλια μου, καὶ ἂν ἡ πρόσκλησις δὲν ἦτο ἀπὸ μέρους σας, δὲν θ' ἄφιναν τὴν πέρδικά μου δι' ὅλον τὸν κόσμον!...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Δὲν ἐχάσετε, κύριε Τασούλη· καὶ ἡμεῖς ἔχομε πέρδικες σαλμί.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Εὖγε!

ΑΣΠΑΣΙΑ. Καὶ φαζάνια πατέ!...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ἐξαίσιον!...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Καὶ μιὰ μεγάλη συναγρίδα μαγιονέζα!...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. ὦ, ὦ!...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Καὶ!...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Μὴ προχωρήσετε σᾶς παρακαλῶ, κυρία Φοράδη,

διότι αἰσθάνομαι σφοδρούς νυγμούς εἰς τὸν στόμαχόν, καὶ σκοτὸ-
δίνην· εἶμαι πολὺ εὐαίσθητος...

(Εἰσέρχεται ὁ Φοράδης δεξιᾷ).

ΦΟΡΑΔΗΣ Τί εἶνε ; ... Ἄ, ἦλθεν ὁ κύριος Τασοῦλης...
μπράβο !...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. (Μεθ' ὑποκλίσεων). Σὺς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν
τιμὴν, τὴν ὁποίαν μοῦ...

ΦΟΡΑΔΗΣ (Διακόπτων αὐτόν). Τίποτε, τίποτε... (τῇ Ἀσπασίᾳ).
Διαιτὶ δὲν σεβρίζουν ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. (Δυσθύμως). Πῶς νὰ σεβρίζουν ; ... ὁ φίλος σου ὁ
κύριος γυμνασιάρχης ;

ΦΟΡΑΔΗΣ. Δὲν ἦλθεν ἀκόμα ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ὁχι...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ἐγὼ λέγω νὰ τοῦ κρεμάσωμεν τὰ κρυτάλια...
τοῦ χρειάζεται τοῦ κυρίου Βατάχου...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ἀδύνατον· πρέπει νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτός...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Πρέπει νὰ ἔλθῃ...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. (Ἰδίᾳ). Τί ἀδυναμίαν ἔχουν μὲ τὸν γυμνασιάρ-
χην δὲν ἠμπορῶ νὰ καταλάβω...

ΑΣΠΑΣΙΑ (Τῷ Φοράδῃ). Βλέπεις τί γίνεται ; ... θὰ καταντή-
σῃ νὰ καθήσωμεν στὸ τραπέζι· στίς δέκα... (Σιγῇ). Τί ἤθελες νὰ
τὸν προσκαλέσης ; ἄνθρωπον ποῦ δὲν ἦλθε ποτὲ νὰ μᾶς κάνῃ ἐπί-
σκεψιν ;...

ΦΟΡΑΔΗΣ (Σιγῇ). Σῶπα μὴ σ' ἀκούσῃ ὁ Τασοῦλης, κι' εἶνε
μιὰ γλῶσσα !... τὸ ἔκανα γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ μας· συλλο-
γίσου.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ἐγὼ πηγαίνω στὸ σαλόνι μὲ τὸν κύριον Τασοῦ-
λην, καὶ σὺ φρόντισε νὰ φέρῃς τὸν γυμνασιάρχην.

ΦΟΡΑΔΗΣ. Καλὰ· θὰ φροντίσω.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. (Ἰδίᾳ). Τί συμφέροντα ἔχουν μὲ τὸν γυμνα-
σιάρχην !...

ΑΣΠΑΣΙΑ. (Σιγῇ τῷ Φοράδῃ). Διότι ἄλλως θὰ εἴμεθα δεκκτρεῖς,
καὶ δὲ ξέρω τί θὰ κάνω. (Τῷ Τασοῦλῃ). Κύριε Τασοῦλη, πᾶμε νὰ
σὺς παρουσιάσω εἰς τὸν μακκριώτατον.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σης. (Κοιμῶναι τὴν βεδι-
κόταν του καὶ λαμβάνει σοβαρὸν ὕπνος ξεροβήγων).

ΑΣΠΑΣΙΑ (Ἐρισταμένη). Ἀλλὰ νὰ ὀῦτε ὅτι... (Τῷ Φοράδῃ).
Τὸ ἤξερες σύ, Παντελῆ, ὅτι ὁ κύριος Τασοῦλης εἶνε ἀπλοῦς γρα-
φεὺς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ;

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τὸ ἤξερα βέβαια.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. (Ίδιᾱ). Μήπως υπάρχουν καὶ γραφεῖς διπλοῖ ἤ σύνθετοι ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. (Ὁργίλως σιγὰ τῇ Φοράδῃ). Διατί νὰ μὴ μοῦ τὸ 'πῆς ; .. τί ἐξευτελισμός !

ΦΟΡΑΔΗΣ. (Σιγὰ τῇ Ἀσπασίᾳ). ὦ, ἀδελφὴ καὶ σύ, τὸ διορισμὸς τοῦ θα δείξῃ ; ... πέρασέ τον γιὰ τμηματάρχῃ ἡλικιωμένος ἄνθρωπος εἶνε...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Κύριε Τασοῦλη, νομιζω καλὸν καὶ πλέον ἀξιοπρεπὲς διὰ σᾶς, νὰ σᾶς παρουσιάσωμεν εἰς τὸν μακαριώτατον, ὡς... τμηματάρχην τοῦ Ὑπουργείου...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ξέρω καὶ ἐγώ ; ... σὺν γονδρὸ δὲν εἶνε ; ἂν τὸ μάθῃ καὶ ὁ Ὑπουργός ; ..

ΦΟΡΑΔΗΣ. Πῶς θὰ τὸ μάθῃ, ... ὁ πατριάρχης ψεύγει αὐριον τὸ πρῶτ'...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ἀλλά... εἶνε καὶ ἔγκλημα... ἀντιποίησις ἀξιώματος...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Δὲν θὰ τὸ 'πῆτε σεῖς ; ἐγὼ θὰ τὸ 'πῶ.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ἄν ἐλέγαμε τοῦλάχιστον γραμματεὺς, χωρὶς νὰ εἰποῦμεν καὶ ποίας τάξεως, θὰ ἦτο δικαιολογημένον τὸ πρᾶγμα, διότι ἐπίκειται ὁ προβιβασμός μου...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Δὲν γίνεται. Θὰ σᾶς συστήσω ὡς τμηματάρχην.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ἀφοῦ δὲν γίνεται, κάμετε ὅ,τι ἐγκρίνετε. (Ίδιᾱ)
'Ας γίνω καὶ τμηματάρχης γιὰ ἓνα βράδυ.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ὅριστε λοιπόν. (ἀπέρχεται ἀριστερᾷ, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ Τασοῦλη).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΦΟΡΑΔΗΣ, εἶτα καὶ ΦΩΤΕΙΝΗ, εἶτα καὶ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ.

ΦΟΡΑΔΗΣ. (Σημαίνων κωδωνίσχον ἐπὶ τραπέζης εὐρισκόμενον)
Πρέπει νὰ στείλω τὸν Παναγιώτην νὰ εὔρῃ τὸν κύριον Βητάρχον,
ὅπου καὶ ἂν ᾔτῃ...

(Εἰσέρχεται ἡ Φωτεινὴ διὰ τῆς θύρας τοῦ μέσου).

ΦΩΤΕΙΝΗ. (Εἰσερχομένη) Εἶνε ὦρα νὰ σεβδύωμεν ;

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ὅχι ; ποῖος σοῦ τῶπε ;

ΦΩΤΕΙΝΗ. Ἡ μαγεύρισα λέει πῶς θὰ χαλάσῃ ἡ σοῦπα.

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ἄς ἡσυχάσῃ καὶ δὲ χαλᾷ. Πήγαινε καὶ στείλε μου γλήγορα τὸν Παναγιώτην.

ΦΩΤΕΙΝΗ. Ἀμέσως. (Ἐνῷ προχωρεῖ ἵνα ἐξέλθῃ διὰ τῆς θύρας τοῦ

μέσου, εἰσέρχεται δι' αὐτῆς ὁ Παναγιώτης κρατῶν ἐπιστολήν. Ἡ Φωτεινὴ ἐφίσταται).

ΦΟΡΑΔΗΣ. "Α, ὦραϊα, νά τον ! Παναγιώτη, τὰ πόδια σου στὸν ὦμο, καὶ τρέξε σὰν πουλὶ νὰ εὕρης τὸν κύριον Βατάχον, τὸν γυμνασιάρχην καὶ νὰ τοῦ 'πῇς ὅτι τὸν περιμένομεν δίχως ἄλλο, γιὰ νὰ καθήσωμεν στὸ τραπέζι, καὶ νὰ μὴν ἀργήσῃ, γιατί θὰ μᾶς κκοφανῇ πολὺ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Τώρα ὅτι ἦλθε ὁ ἐπιστάτης τοῦ γυμνασίου, ὁ γέρο-Εὐγκας, καὶ σᾶς ἔφερε αὐτὸ τὸ γράμμα.

ΦΟΡΑΔΗΣ. (Λαμβάνων τὴν ἐπιστολήν). Ποιὸς τοῦ τῶδ' ὁσε ;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Ἦτανε στουπὶ στὸ μεθύσι, καί, καθὼς κατάλαβα ἀπὸ τὰ λόγια του, ὁ γυμνασιάρχης τοῦ τῶδ' ὁσε ἀπὸ τ' ἀπόγευμα νὰ σᾶς τὸ φέρῃ.

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ἀπὸ τ' ἀπόγευμα ;.. καὶ μοῦ τῶφ' ὁσε τώρα ! (ἀνοίγει τὴν ἐπιστολήν).

ΦΩΤΕΙΝΗ. (Σιγὰ τῷ Παναγιώτῃ). Θὰ 'μπλεξῇ σὲ καμμιὰ ταβέρνα, φαίνεται, καὶ τὸ ξέχασε...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. (Σιγὰ τῇ Φωτεινῇ). Ἔτσι εἶνε αὐτὸς ὁ μπεκρούλιακας !...

ΦΟΡΑΔΗΣ. ("Ὅστις ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἀναγνώσει κατ' ἰδίαν τὴν ἐπιστολήν). ὦ, δυστυχία ! αὐτὸ πάλι ἦτο ἀπροσδόκητον !

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. (Σιγὰ τῇ Φωτεινῇ). Τί νὰ τρέχῃ, Φωτεινή ;

ΦΩΤΕΙΝΗ. (Σιγὰ τῷ Παναγιώτῃ). Ξέρω κι' ἐγὼ ;...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τὴν ἐπάθαμε τώρα καὶ καλὴ !..

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Νὰ πάω γιὰ τὸ γυμνασιάρχη ;...

ΦΟΡΑΔΗΣ. "Οχι ! τρέξε νὰ 'πῇς τῆς κυρίας σου νὰ ἔλθῃ ἀμέσως ἐδῶ.... (Ὁ Παναγιώτης ὁρμᾷ πρὸς τὴν θύραν ἀριστερᾷ). Μὴν τρέχῃς ἔτσι ! (Ὁ Παναγιώτης ἐφίσταται). Νὰ 'πᾶς μὲ τρόπο νὰ τὴ φωνάξῃς.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Καταλαβαίνω. (Ἰδίᾳ ἐνῷ βαδίζει ἀκροποδητεῖ ἵνα ἐξέλθῃ ἀριστερᾷ). Μὴ χειρότερα ! (Ἐξέρχεται).

ΦΩΤΕΙΝΗ. Νὰ σερβίρωμε λιγόν ;..

ΦΟΡΑΔΗΣ. Μὲ τί μοῦτρα θὰ σερβίρωμε ;... Πήγαινε γλήγορα καὶ σύ... πήγαινε...

ΦΩΤΕΙΝΗ. Ποῦ ;...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ὅπου σοῦ κατέβῃ.... νά !

ΦΩΤΕΙΝΗ. (Ἰδίᾳ ἐξερχομένη ἐκ τῆς θύρας τοῦ μέσου). Δὲ καταλαβαίνω τίποτα... σὲ καλὸ μας.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΦΟΡΑΔΗΣ, εἶτα καὶ ΑΣΠΑΣΙΑ, εἶτα καὶ ΤΑΣΟΥΛΗΣ.

ΦΟΡΑΔΗΣ. (Περιτρέχων τὴν σκηνήν). Τετέλεσται ! εἴμεθα θύματα τοῦ ἀριθμοῦ δεκατρία !... ἡ ὥρα πέρασε... ἐχάλασε ἡ σοῦπα... θὰ πεινᾷ ὁ μακαριώτατος... εἶνε ἀπελπισία ! (Καταπίπτει ἐπὶ ἑδρας ἐξητλημένος, ἐνῶ εἰσέρχεται ἐν σπουδῇ ἡ Ἀσπασία ἀριστερᾷ).

ΑΣΠΑΣΙΑ. Τί ἔπαθες, Παντελῆ μου ;...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τί ἐπάθαμε, νὰ λές. (Τείνων αὐτῇ τὴν ἐπιστολήν). Νά, διάβασε νὰ ᾄδῃς.

ΑΣΠΑΣΙΑ. (Λαμβάνουσα τὴν ἐπιστολήν). Τί γράμμα εἶνε αὐτό ;

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τοῦ γυμνασιάρχου !...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Πῶς !... δὲν ἔρχεται ;...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Διάβασε... διάβασε, γιατί ἐγὼ ἐσάστισα πιά.

ΑΣΠΑΣΙΑ. (Ἀναγινώσκουσα). «Φίλων ἄριστε κύριε Φοράδῃ. Μετ' ἄλλους ψυχῆς καὶ σώματος σᾶς γράφω, ἵνα γνωρίσω ὑμῖν ὅτι γαστρικαὶ ἐνοχλήσεις ἀπροσδοκῆτως ἐπελθοῦσαι μοι μετὰ τὸ πρόγευμά μου. ...

ΦΟΡΑΔΗΣ. (Ἐγειρόμενος καὶ διακόπτων αὐτήν). Ποῖος ξέρεי τί θὰ περιδρόμισε ὁ εὐλογημένος τὸ μεσημέρι !...

ΑΣΠΑΣΙΑ. (Ἐξακολουθοῦσα τὴν ἀνάγνωσιν). «τοιαύτην ἐπήνεγκόν μοι διατάραι, ὥστε πιθανώτατα θὰ στερηθῶ τῆς τιμῆς τοῦ νὰ συμποσιάσω παρ' ὑμῖν τὴν ἐσπέραν ταύτην μετὰ τῆς αὐτοῦ μακαριότητος τοῦ τῶν Ἱεροσολύμων Πατριάρχου, καθόσον τὸ νόσημά μου μὲ ὑποχρεοῖ εἰς συνεχῇ ἀπό τόπου εἰς τόπον μετάβα-σιν, ὅπερ ἄτοπον». Τὰ διωρῶσαμε !.. Καὶ τώρα ;...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τώρα ;...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Τί ἤθελες νὰ καλέσης αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ποῦ δὲν ἦλθε ποτὲ νὰ μᾶς κἀνῃ ἐπίσκεψιν ;...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Θὰ σοῦ τὰ ξαναπῶ ;... ἂν δὲν τὸν ἐκαλοῦσα, τὸ κακὸ θὰ ξεσποῦσε στὸ κεφάλι τοῦ Νίκου μας. Ἐσένα τί σοῦ ἦλθε νὰ καλέσωμεν τὸν κύριον Τασούλην ! Ἄν ἔλειπε αὐτὸς θὰ εἴμεθα δώδεκα.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ἄν ἤρχετο ὁ Βατάχος σου δὲν θὰ εἴμεθα δεκα-τρεῖς ; Καὶ εἶδες χωριατιά ποῦ τὴν ἔδειξε, νὰ μὴ σοῦ τὸ γράψῃ ἠνωρίτερα νὰ ξέρωμε τί νὰ κίνωμε...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τὸ γράμμα του λέει 3 μ. μ., μὰ τὸ ἔλαβα τώρα. Ποῦ καὶρὸς πλέον νὰ εὐρωμεν δέκατον τέταρτον !..

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ νὰ μὴ καθήσῃ ὁ Νίκος στὸ τραπέζι· παιδὶ εἶνε δὲν πειράζει...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τί λέει ; νὰ μὴ καθήσῃ ὁ Νίκος ;... Παιδὶ εἶνε

νέος δεκαεπτά χρονῶ με μουστάκι· σὰν τὸ 'δικό μου ; .. Αὐτὸ δὲν θὰ γίνη ποτέ ! Ἐπειτα δὲν ἄκουσες ποῦ τοῦ παράγγειλε ὁ πατριάρχης νὰ καθήσῃ στ' ἀριστερά του ; Τί θὰ 'πῇ ἂν δὲν τὸν ὄῃ στὸ τραπέζι ; Ἐγὼ λέω νὰ 'πῇς τῆς μαμᾶς σου νὰ προσποιηθῇ τὴν ἀδιάθετη, καὶ νὰ πέσῃ νὰ ἡσυχάσῃ. Γρηὰ γυναίκα εἶνε· θὰ νυστάξῃ σὲ λίγη ὥρα.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Τί κάνει λέει ; ... νὰ μὴ καθήσῃ ἡ μαμᾶ μου στὸ τραπέζι, μιὰ σεβάσμια γυναίκα ! ... Αὐτὸ δὲ γίνεται. . . Ἐκεῖνη ἐτρελάθηκε ἀπὸ τῆ χαρά της, σὰν ἄκουσε πῶς ἔχομε τραπέζι τοῦ πατριάρχου, καὶ μοῦ ἐδήλωσε πῶς θὰ καθήσῃ στὰ δεξιὰ του. — Δὲν εἶνε ἄλλο· πρέπει νὰ μὴ καθήσῃ ὁ Νίκος, καὶ λέμε τοῦ μακαριωτάτου πῶς τὸ ἐκάναμε γὰρ νὰ μὴν εἴμεθα δεκατρεῖς. . .

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ἀδύνατον· θὰ τὸ παρεξηγήσῃ, καὶ θὰ ὑποθέσῃ ὅτι δὲν ἐγκρίνομεν νὰ καθήσῃ τὸ παιδί κοντά του. . . — «Καλά, θὰ 'πῇ, ἔχθηκε ὁ κόσμος καὶ δὲ ἔκαλούσαμε καὶ κἀνένα δυὸ ἄλλους ἀκόμα ;»

ΑΣΠΑΣΙΑ. Λοιπόν. . . λοιπόν. . . νὰ διώξωμεν μετ' ὅσον τὸν x. Τασούλην.

ΦΟΡΑΔΗΣ. Οὔτε νὰ τὸ φαντασθῇς αὐτό ! .. ξέρεις τί γλῶσσα εἶνε ; ... δὲ θὰ μᾶς τὸ συγχωρήσῃ ποτέ. . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. Θὰ μᾶς κόψῃ τὸ κρέντιτο ! .. Τὸ μεγάλο ὑποκείμενο, βλέπεις, ἓνας γραφιάς ἐκεῖ τοῦ Ὑπουργείου ! — Ἐπειτα, καταλαβαίνεις πῶς δὲ ὅστεκε τέτοιος μικρὸς ὑπάλληλος νὰ λάβῃ μέρος στὸ τραπέζι μας μ' ἓνα πατριάρχη ;

ΦΟΡΑΔΗΣ. Σὺ εἶπες νὰ τὸν καλέσωμε.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ὡς προχειρότερον· ἔπειτα ἐνόμιζα ὅτι εἶνε τμηματάρχης. Τώρα ποῦ ἔμαθα πῶς εἶνε ἀπλοῦς γραφεὺς καὶ δὲ τὸν χρειάζομαι, τὸν διώχνω· μᾶς τὸ ἐπιβάλλει καὶ ἡ ἀξιοπρέπειά μας αὐτό. . . Τί θὰ 'ποῦν οἱ τρεῖς καθηγηταὶ τῆς Θεολογίας νὰ δοῦν τὸν x. Τασούλην στὴ μέση ;

ΦΟΡΑΔΗΣ. Εἶνε χονδρό· συλλογίσου.

(*Εἰσέρχεται ἐν σπουδῇ δεξιᾷ ὁ Τασούλης*).

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ἐδῶ εἴθε ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. (Ἰδία) Στὴν ὥρα ἦλθε ! ..

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Μὲ συγχωρεῖτε, διότι ἐπεμβαίνω εἰς τὰ οἰκιακά σας. . .

ΑΣΠΑΣΙΑ (Ψυχρῶς). Τί θὰ 'πῇ ἐπεμβαίνετε στὰ οἰκιακά μας. . .

ΦΟΡΑΔΗΣ (Σιγᾷ τῇ Ἀσπασίᾳ). Μὲ καλὸν τρόπον. . . μετ' ὅσον καλὸν τρόπον. . .

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ἐνόμισα καθήκόν μου νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι θαρρῶ πῶς εἶνε ὥρα νὰ καθήσωμε στὸ τραπέζι...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Διατί τὸ θαρρεῖτε, παρακαλῶ ;...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Δὲν τὸ λέγω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, κυρία Φοράδῃ.... πεινῶ κι' ἐγώ· εἶν' ἀλήθεια· ἀλλὰ κάνω ὑπομονήν.... Παρετήρησα ὅμως ὅτι ὁ μακκαριώτατος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν δεικνύουν σημεῖα ἀνυπομονησίας... ἀφίνω τοὺς τρεῖς καθηγητὰς τῆς θεολογίας, ποῦ ξύνουν διαρκῶς τὰ κεφάλια των...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ἀλήθεια ;.. τὸ παρετήρησατε ;...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Δὲν πιστεύω...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Τί δὲν πιστεύετε ; —Οἱ δύο πανοσιολογιώτατοι ἀρχιμανδρίται· χασμῶνται, οἱ δύο ἐλλόγιμοι οἱ διάκονοι ἀνοιγοκλοῦν τὰ μάτια των καὶ προσκυνοῦν χωρὶς νὰ θέλουν, καὶ ὁ μακκαριώτατος...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Καὶ ὁ μακκαριώτατος ;...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Διαγκάνει τὰ νύχια του, — δὲν πιστεύω νὰ ᾔηνε ἀπὸ τὴν πείνα — καὶ πρὸ ὀλίγου ποῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σαλόνι ἡ κυρία σας, εἶπε μὲ ἀδημονίαν : «τί κακὸ σύστημα νὰ δειπνοῦν τόσο ἀργὰ εἰς τοῦ κυρίου Φοράδῃ !»

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τί μᾶς ἔκανεν ἐκεῖνος ὁ γυμνασιάρχης !

ΤΑΣΟΥΛΗΣ (Ἰδίᾳ). Πάλι ὁ γυμνασιάρχης !..

ΑΣΠΑΣΙΑ (τῷ Φοράδῃ). Λᾶθος ἔχεις, φίλε μου δὲν μᾶς ἐμποδίζει ὁ γυμνασιάρχης, διότι σοῦ ἐμήνυσε πῶς δὲν ἔρχεται...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Λοιπὸν τί περιμένομεν ;...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Κύριε Τασούλῃ, δὲν μοῦ λέγετε, σᾶς παρακαλῶ, ἐπήγατε καμμιὰ φορὰ στὰ Ἱεροσόλυμα ;...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Οὐδέποτε, κυρία μου

ΑΣΠΑΣΙΑ. Δὲν εἶνε δυνατόν.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ποτὲ δὲν ἐφιλοδόξησα νὰ γίνω χατζῆς.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ἐν τούτοις ὁ μακκαριώτατος σᾶς γνωρίζει πολὺ καλά...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ (Ἐκπληκτος). Μὲ γνωρίζει ;...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ἔτσι φαίνεται...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Δὲν ἔπρεπε νὰ μᾶς τὸ κρύψετε, διότι δὲν ἤμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε εἰς ποίαν θέσιν μᾶς ἐφέρατε ἀπέναντί του..

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ἀλήθεια, ἀλήθεια...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ἐγώ ;... μὲ κάνετε νὰ χάσω τὸν νοῦν μου!.. Καὶ τί συμβαίνει ;..

ΑΣΠΑΣΙΑ. Κᾶτι πολὺ σοβαρόν !

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τὸ ὅποιον, καθὼς φαίνεται, μᾶς ἐμποδίζει νὰ καθήσωμε στὸ τραπέζι...

ΑΣΠΑΣΙΑ (Τῷ Τασοῦλῃ). Εἶδετε, ἅμα σᾶς ἐσύστησα, ποῦ μοῦ ἔγνεψε καὶ μοῦ ὠμίλησεν ἰδιαιτέρως ; . .

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Μάλιστα.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Λοιπὸν μοῦ εἶπεν ὅτι τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναρρήσεώς του εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, πρὸ δέκα ἐτῶν, σεῖς ἦσθε εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. καὶ ἐκάματε σταυροφορίαν ἐναντίον του, ὑποκινούμενος ὑπὸ βουλγάρων καλογῆρων.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Χορατεύετε, κυρία Φοράδῃ ; . . .

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ὑπὸ βουλγάρων καλογῆρων, μάλιστα . . .

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ἐγὼ σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ δὲν εἶδα ποτὲ βούλγαρο καλόγερο. Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν δὲν ἐπῆγα ποτέ, καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τρία μέρη γνωρίζω, τὴν Κέρκυραν ποῦ ἐγεννήθηκα, τὴν Τῆνο, ποῦ ἐπῆγα μιὰ φορὰ γιὰ τὴ μεγάλῃ χαρὴ καὶ τὰς Ἀθήνας.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Καὶ ξέρετε τί μοῦ εἶπεν ὁ πατριάρχης καταιδάζοντας τὰ μοῦτρά του ;

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Τί σᾶς εἶπε ; . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. Πῶς δὲν ἔχει καμμίαν διάθεσιν νὰ γευματίσῃ μετὰ τὸν θανασιμώτερόν του ἐχθρόν.

ΦΟΡΑΔΗΣ. Μετὰ τὸν θανασιμώτερόν του ἐχθρόν, μάλιστα.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε φοβερὰ συκοφαντία ! . . . Πλανάται ὁ μακαριώτατος· θὰ μ' ἐλαμβάνῃ ἀντὶ ἄλλου . . . Πρέπει νὰ ἐξηγηθῶ μαζὺ του . . . (Προχωρεῖ ἵνα ἐξέλθῃ ἀριστερᾷ).

ΑΣΠΑΣΙΑ (Ἐμποδίζουσα αὐτόν). Σταθῆτε παρακαλῶ· ὅλα αὐτὰ μοῦ τὰ εἶπεν ὑπὸ ἐχεμύθειαν . . . θέλετε νὰ μᾶς φέρετε εἰς ῥῆξιν μαζὺ του ; . . .

ΦΟΡΑΔΗΣ. Νὰ μᾶς φέρετε εἰς ῥῆξιν μαζὺ του ;

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Καὶ τί πρέπει νὰ κάνω λοιπὸν ; . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ἀφοῦ ὁ μακαριώτατος ἐδήλωσεν ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ συμφάγετε μετὰ αὐτόν . . .

ΦΟΡΑΔΗΣ. Νὰ χαλάσωμε τὸ χατῆρί του ; . . .

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Περίεργο μοῦ φαίνεται ! — Ἐδείχθη τόσον προσηνὴς πρὸς ἐμέ· μοῦ ἐζήτησε διαφορὰς πληροφορίας περὶ τῶν μοναστηρίων μας. καὶ ὅταν ἤρχισεν σοβαρὰν συζητήσιν μετὰ τοὺς θεολόγους διὰ τὰ καμηλαύκια τῶν παπάδων, ἠρώτησε καὶ τὴν γνώμην μου . . . Ὅλα αὐτὰ δὲν συμβιβάζονται, κυρία Φοράδῃ . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ἐγὼ, διὰ νὰ τὸν καταπραῖνω, τοῦ εἶπα ὅτι δὲν εἴσθε προσκεκλημένοι εἰς τὸ τραπέζι μας . . .

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ὅτι δὲν εἶμαι προσκεκλημένος ;

ΦΟΡΑΔΗΣ. Βέβαια ὅτι δὲν εἴσθε . . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. 'Αλλ' ὅτι ὡς γείτονας, ἤλθετε νὰ μᾶς 'δῆτε ἔτσι κατὰ σύμπτωσιν.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ (Περιλύπως). Λοιπὸν δὲν θὰ φάγω μαζὺ σας ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. 'Αφοῦ δὲν τὸ θέλῃ ὁ μακαριώτατος...

ΦΟΡΑΔΗΣ. 'Αφοῦ δὲν τὸ θέλῃ...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. 'Αλλ' αὐτὸ εἶνε σκληρόν !... - "Ἄν μὲ ἀφίνετε νὰ ἰδῶ τὸν πατριάρχην...

ΑΣΠΑΣΙΑ. 'Αδύνατον, ἀδύνατον. — Παντελῇ, ἐγὼ πηγαίνω στὸ σαλόνι... σὺ παράγγειλε νὰ σερβίρουν... μὲ δώδεκα σερβίτζια ἐννοεῖται (Σιγᾷ τῷ Φοράδῃ). Θὰ 'πῶ τοῦ μακαριωτάτου τί συνέβη διὰ νὰ μὴν παρεξηγήσῃ τὴν βραδύτητα...

ΦΟΡΑΔΗΣ (Σιγᾷ τῇ 'Ασπασίᾳ). Πές τοῦ τα.

ΑΣΠΑΣΙΑ ('Ιδιᾷ). Οὐφ ! ἐτέλειωσε κι' αὐτό ! — Καληνύχτα, κύριε Τασούλῃ ('Ἀπέρχεται δρομαίως δεξιᾷ).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΦΟΡΑΔΗΣ καὶ ΤΑΣΟΥΛΗΣ.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. *Ἄν ἔβλεπα τὸν μακαριώτατον, κύριε Φοράδῃ, εἶμαι βέβαιος ὅτι...

ΦΟΡΑΔΗΣ. 'Αδύνατον' ἡ κυρία μου σᾶς εἶπε τὸ διατί. — Καληνύχτα σας (προχωρῶν δρομαίως ἀριστερᾷ, ἰδιᾷ). 'Εμείναμεν δώδεκα τέλος πάντων ! ('Εξέρχεται ἀριστερᾷ).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΤΑΣΟΥΛΗΣ καὶ εἶτα ΒΑΤΑΧΟΣ.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ ('Υποκλίνων πρῶτον δεξιᾷ καὶ εἶτα ἀριστερᾷ). Καληνύχτα σας... καληνύχτα σας... "Ἄλλαι μὲν βουλαὶ Τασούλῃ, ἄλλα δὲ μακαριώτατος κελεύει. — Μὰ ἀλήθεια... νὰ τοὺς εἶπε αὐτὰ τὰ παραμύθια ὁ πατριάρχης, ἡ μετενόησαν ὅτι μ' ἐκάλεσαν, διότι εἶμαι, ὅπως λέγει ἡ κυρία, γραφεὺς ἀπλοῦς, καὶ ἐσκέφθησαν νὰ στήσουν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ μακαριωτάτου, ὡς παλούκια, τοὺς εὐσεβεῖς βουλγάρους καλογήρους ; — "Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἐνῶ ἔγινα χατζῆς, χωρὶς νὰ θέλω, ὁ στόμαχός μου δὲν θὰ ἔλθῃ εἰς συνάφειαν μὲ τὸ φαζάνι πατὲ καὶ τὴν μαγιονέζαν. (Εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ μέσου ὁ Βατάχος. — Βλέπων αὐτόν). "Ἄ, νὰ καὶ ὁ εὐτυχὴς γυμνασιάρχης, ὁ τόσον ἀνυπομόνως περιμενόμενος !

ΒΑΤΑΧΟΣ (Βλέπων κύκλω, ὡς μὴ διακρίνων καλὰ, καὶ εἶτα προχωρῶν πρὸς τὸν Τασούλην) Καλησπέρα, κύριε Φοράδῃ...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Δὲν εἶμαι ὁ κύριος Φοράδης, κύριε Βατάχε...

ΒΑΤΑΧΟΣ Μὲ συγχωρεῖτε... (πλησιάζων). Ἄ, ὁ κύριος Τασούλης... δὲν βλέπω καλὰ ἀπόψε, διότι ἐρράγισαν τὰ γυαλιά μου...—Εἴστε καὶ σεῖς ἐκ τῶν κεκλημένων;

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ἦμουν δηλαδή· ἀλλὰ κατὰ τὴν γραφὴν, πολλοὶ μὲν οἱ κλητοί, ὀλίγοι δὲ οἱ ἐκλεκτοί... Περιστατικὸν ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεώς μου μὲ ἀναγκάζει ν' ἀποσυρθῶ...

ΒΑΤΑΧΟΣ. Καμμιά γαστρικὴ διατάραξις ἴσως; (Μειδιῶν). Αἶ, φίλτατε, τὴν ἔπαθα κι' ἐγὼ τὸ μεσημέρι· ἀλλ' εὐτυχῶς ἦτο παροδική, καὶ οὕτω δὲν θὰ στερηθῶ τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ συμπάγω μετὰ τοῦ μακαριώτατου...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Δι' αὐτὸ ἀνησυχοῦσαν τόσο ὁ κύριος Φοράδης καὶ ἡ κυρία του... αὐτὴ πρὸ πάντων!... σᾶς ἀγαποῦν φαίνεται πολὺ...

ΒΑΤΑΧΟΣ. Ἀνησυχοῦσαν, αἶ;... τοὺς καλοὺς μου φίλους! —Καὶ ἐσχετίσθητε μὲ τὸν μακαριώτατον, κύριε Τασούλη;... τί ἄνθρωπος εἶνε;...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Δεινὸς Θεολόγος. Ἦρχισε σπουδαίαν συζήτησιν μὲ τοὺς καθηγητὰς τῆς θεολογικῆς σχολῆς...

ΒΑΤΑΧΟΣ. Ἀλήθεια, αἶ;...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Τὸν ἐθαύμασα. Ἀνέφερεν ὅλους τοὺς ἐκκλησιαστικούς συγγραφεῖς, τὸν Ἅγιον Αὐγουστῖνον, τὸν Χρυσόστομον, τὸν Εὐτρόπιον, καὶ τόσους ἄλλους, καὶ ἀπέδειξε τετραγωνικώτατα ὅτι...

ΒΑΤΑΧΟΣ. Ὅτι;...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Δὲν σᾶς τὸ λέγω, διότι θέλω νὰ ἰδῶ, ἂν τὸ γνωρίζετε καὶ σεῖς...—Τίνος γένους εἶνε τὸ καμηλαῦχι, ξέρετε;...

ΒΑΤΑΧΟΣ. Ἀστεΐζεσθε;... Εἶνε γένους οὐδετέρου...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ὅχι, κύριε γυμνασιάρχᾳ· εἶνε γένους θηλυκοῦ. διότι λέγεται καλυμεύχη, ἢ καμηλεύχη. Τὸ ἀπέδειξεν ὁ μακαριώτατος.—Καληνύχτα σας (Ἀπέρχεται διὰ τοῦ μέσου ἀφίνων ἐκπληκτον τὸν Βατάχον).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΒΑΤΑΧΟΣ, εἶτα καὶ ΦΟΡΑΔΗΣ, εἶτα καὶ ΦΩΤΕΙΝΗ.

ΒΑΤΑΧΟΣ. Δὲν πιστεύω νὰ λέγεται καλυμεύχη. Ἀντικείμενον γένους θηλυκοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν παπᾶδων, καὶ ἰδίως

τῶν δεσποτάδων καὶ τοῦ μακαριωτάτου, δὲν θὰ τὸ ἐπέτρεπον ἡ Ἐκκλησία.—Θὰ τὸ συζητήσω κι' ἐγὼ μὲ τὸν μακαριώτατον.— Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ φαίνεται κανεὶς... μήπως ἐκάθθησαν εἰς τὸ τραπέζι ;

(Εἰσέρχεται ἀριστερᾷ ὁ Φοράδης ἐν σπουδῇ).

ΦΟΡΑΔΗΣ (Κατάπληκτος βλέπων τὸν Βατάχον). Θεέ μου ! ὁ κύριος Βατάχος !...

ΒΑΤΑΧΟΣ. Ὁ, κύριε Φοράδη, θ' ἀνησυχήσετε δι' ἐμέ ;... μοῦ τὸ εἶπεν ὁ κύριος Τασούλης... Γνωρίζω πόσον μ' ἀγαπᾶτε καὶ σεῖς καὶ ἡ κυρία σας, καὶ διὰ τοῦτο, μ' ὅλην τὴν ἀδιαθεσίαν μου, ἤλθα, διὰ νὰ μὴ δυσαρεστηθῇτε...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ναί, ναί... ἀλλὰ... ξέρετε... δὲν σᾶς ἐπεριμέναμεν πλέον, καί... — Μίαν στιγμὴν παρακαλῶ... (Σημαίνει μὲ ὁρμὴν τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης κωδωνῖσκον).

ΒΑΤΑΧΟΣ. Τί συμβαίνει ; (ἀνησύχως). Μήπως ἐδειπνήσατε ;

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ὁχι... ἀλλὰ... (Εἰσέρχεται ἡ Φωτεινὴ ἀριστερᾷ). Φωτεινὴ, στείλέ μου ἀμέσως τὸν Παναγιώτην, καὶ μὴ σεβίρετε ἀκόμα.

ΦΩΤΕΙΝΗ. Ὁ μαγεύρισσα ἄρχισε νὰ σεβίρῃ τὴν σοῦπαν.

ΦΟΡΑΔΗΣ (Ὁργίλως). Νὰ τῆς πῆς νὰ σταματήσῃ !

ΒΑΤΑΧΟΣ (Ἰδίᾳ). Τί δηλοῖ αὐτό ;...

ΦΩΤΕΙΝΗ (Ἰδίᾳ). Τώρα τὰ 'κάνουμε θάλασσα ! (Ἀπέρχεται ἀριστερᾷ)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΒΑΤΑΧΟΣ καὶ ΦΟΡΑΔΗΣ.

ΒΑΤΑΧΟΣ. Διατί νὰ μὴ σεβίρουν ; μήπως ἐματαιώθη τὸ συμπόσιον ;...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ὁ μπᾶ !... πῶς γίνεται αὐτό ;... (Ὁδηγῶν αὐτὸν πρὸς τὴν θύραν δεξιᾷ). Ἀλλὰ... πηγαίνετε μέσα εἰς τὸ σαλόνι νὰ σᾶς συστήσῃ ἡ κυρία μου εἰς τὸν μακαριώτατον... πρέπει νὰ τὸν γνωρίσετε πρῶτα...

ΒΑΤΑΧΟΣ. Δι' αὐτὸ ἀνεκαλέσατε τὴν διαταγὴν τοῦ σεβιρίσματος ;... ὦ, σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ... σᾶς εἶμαι ὑπόχρεως...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Πηγαίνετε, πηγαίνετε... (Ὡθεῖ αὐτὸν πρὸς τὴν θύραν δεξιᾷ, δι' ἧς καὶ ἐξέρχεται ὁ Βατάχος, ἐνῶ εἰσέρχεται ἀριστερᾷ ὁ Παναγιώτης).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΦΟΡΑΔΗΣ καὶ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Διατάξατε, κύριε.

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τρέξε, Παναγιώτη, νὰ 'πῆς τῆς κυρίας σου, ἅμα συστήσῃ τὸν γυμνασιάρχην εἰς τὸν μακαριώτατον, νὰ ἔλθῃ ἁμέσως ἐδῶ. (Ὁ Παναγιώτης βαδίζει ἀκροποδητεὶ δεξιᾷ). Κουνήσου λοιπόν !...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Πηγαίνω μὲ τρόπον (Ἀπέρχεται δεξιᾷ).

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΦΟΡΑΔΗΣ εἶτα καὶ ΑΣΠΑΣΙΑ.

ΦΟΡΑΔΗΣ. Καλὰ εἶπα ἐγὼ πῶς ὁ ἀριθμὸς δεκατρία μᾶς καταδιώκει ἀπόψε... οὔτε δώδεκα 'μποροῦμε νὰ μείνωμε, οὔτε νὰ γίνωμε δεκατέσσερις !... — Τώρα ἐτελείωσε πιά... θέλει δὲ θέλει ἡ πεθερά μου θὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ τραπέζι· ἀρκετὴ ὥρα ἐχόρτασε νὰ βλέπῃ τὸ πατριάρχην στὸ σαλόνι. Διαφορετικὰ, ἂς κάνῃ καλὰ ἡ γυναῖκά μου μὲ τὸν μακαριώτατον, ποῦ ἔχει τὴν πρόληψιν τοῦ ἀριθμοῦ δεκατρία.

(*Εἰσέρχεται ἐξωρισμένη ἡ Ἀσπασία δεξιᾷ*).

ΑΣΠΑΣΙΑ. Τὰ περίμενες αὐτά ;... Εἶδες τὸν χωριάτην τὸν φίλον σου νὰ ἔλθῃ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, χωρὶς νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ πρὶν, νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας ;... Τί ψευτογαστρικὴ εἶχε λοιπόν ;... — Ἀχ ! Τί ἤθελες νὰ τὸν προσκαλέσῃς τέτοιον ἄνθρωπον ;...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Πάλι τὰ ἴδια ;... Νὰ 'δῆς ποῦ θὰ πάρῃ ἄριστα ὁ Νῆκος μας.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Νὰ τὸ βράσω ἐγὼ τὸ ἄριστα, ἔπειτα ἀπὸ τὴ σύγχυσι ποῦ ἐπῆρα... — Ἐλα.. μὴ κάθεσαι... πῆγαινε στὰ τέσσερα νὰ προσκαλέσῃς πάλι τὸν κύριον Τασούλην,

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τὸν κύριον Τασούλην ;...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ἀμέ ;... ποῦ θὰ εὔρῃς τώρα ἄλλο δέκκτον τέταρτον ;... εἰπέ του ὅτι ἔπεις τὸν μακαριώτατον ὅτι ἐπλανᾶτο... ὅτι αὐτὸς δὲν ἐπῆγε ποτὲ στὸν Ἅγιον Τάφο... ξέρεις ἐσύ.

ΦΟΡΑΔΗΣ. Καὶ ἂν ἐθύμωσε, καὶ δὲν θέλει νὰ ἔλθῃ ;

ΑΣΠΑΣΙΑ. Νόστιμο κι' αὐτό !... νὰ μὴ θέλῃ ὁ κύριος... τμηματάρχης !... νὰ φωνάξῃς τοὺς ὑπηρετάς νὰ τὸν φέρουν διὰ τῆς βίας (ὠθοῦσα αὐτὸν πρὸς τὴν θύραν τοῦ μέσου). Πῆγαινε λοιπόν.

ΦΟΡΑΔΗΣ. Μὰ ἔτσι... χωρὶς καπέλλο ;...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Δύο βήματα εἶνε χριστιανέ μου !... πῆγαινε !..
(Τὸν ὥθει ἐκτὸς τῆς θύρας τοῦ μέσου).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

ΑΣΠΑΣΙΑ εἶτα καὶ ΦΩΤΕΙΝΗ

ΑΣΠΑΣΙΑ. Αὐτὸ ποῦ ἐπάθαμε ἀπόψε, θὰ μοῦ γίνη μάθημα..
"Όταν κάνουμε τραπέζι· ἄλλη φορά, θὰ μετρῶ τὰ πρόσωπα, ἢ νὰ
ῒνε δώδεκα ἢ τοῦλάχιστον δεκαπέντε, ὥστε ἂν λείψῃ καὶ κανέ-
νας νὰ μὴ μένωμε δεκατρεῖς (Σημαίνει τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης κωδωνί-
σκον. Εἰσέρχεται ἡ Φωτεινή).

ΦΩΤΕΙΝΗ. Νὰ σερβίρωμε, κυρία ;...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ναί· καὶ νὰ κάνῃς δεκατέσσερα τὰ σερβίτσια.

ΦΩΤΕΙΝΗ (Ἰδία). "Αἴντε πάλι ! τὰ εἴχαμε δεκατέσσερα... Τὰ
'κάναμε δώδεκα... Τώρα πάλι δεκατέσσερα ! ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ
δυὸ προσκαλεσμένοι, ποῦ φεύγουν κι' ἐρχονται, δὲ 'μπορῶ νὰ
καταλάβω.

(*Ενῶ ἀπέρχεται ἀριστερᾷ ἡ Φωτεινή, εἰσέρχονται διὰ τῆς θύρας
τοῦ μέσου οἱ Φοράδης καὶ Τασούλης*).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΣΠΑΣΙΑ, ΤΑΣΟΥΛΗΣ, ΦΟΡΑΔΗΣ εἶτα καὶ ΒΑΤΑΧΟΣ.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ (Ἐνῶ εἰσέρχεται φαιδρότατος). Δὲν σᾶς τὸ εἶπα ἐγὼ
ὅτι ὁ πατριάρχης κάνει λάθος ;... Χαίρω διότι ἐπείσθη ὅτι δὲν
ῒμουν ἐγὼ ὁ ἐγείρας τὴν κατ' αὐτοῦ σταυροφορίαν...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τοῦ ἐξέθεσα ὅπως ἔπρεπε τὰ πράγματα, διότι ἔβλε-
πα τὸ ἄδικον.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Καὶ τέλος πάντων τὸν ἐπείσαμεν, κύριε Τασούλη...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, διότι ἐκεῖνοι οἱ βούλγαροι
καλόγεροι πρὸ πάντων μ' ἐσύγχυσαν ὑπερβολικά. "Επειτα καὶ ἡ
εὐλογημένη ἡ ὑπηρέτριά μου δὲν ἄφησε κοκκαλάκι ἀπὸ τῆ πέρδι-
χα ποῦ μοῦ ἔστειλε ὁ δάσκαλος τοῦ Μαρουσιοῦ, κι' ἔχω μίαν
ὄρεξιν !...

ΦΟΡΑΔΗΣ (Πλησιάζων εἰς παρακειμένην τράπεζαν καὶ πληρῶν δύο
μικρὰ ποτήρια ἐκ φιαλίδιου ρακῆς). Τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ῒτο ἄσχημον
νὰ ἐνδυναμώσωμεν μὲ ἓνα ποτηράκι χιώτικη μαστίχα, ποῦ μοῦ
ἔστειλε δῶρον ἓνας ἀνεψιός μου (Δίδει τὸ ἐν ποτήριον τῷ Τασούλῃ).

ΑΣΠΑΣΙΑ. Κρυφὰ — κρυφὰ μάλιστα ἀπὸ τὸν μακαριώτατον, ὁ
ὁποῖος ἀπεχθάνεται τὰ οἰνοπνεύματα.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ Εἰς υγείαν σας... καὶ νὰ ἔχωμεν τὴν εὐχὴν του.
(Πίνουνσι).

ΦΟΡΑΔΗΣ. Μαστίχα ! αἶ' ;...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ἐξαίσιον πρᾶγμα !

(Εἰσέρχεται ἐν σπονδῇ ὁ Βατάχος δεξιᾷ).

ΒΑΤΑΧΟΣ (Ἀνησύχως). Ἄχ, κύριε Φοράδῃ, αὐτὸ πάλι ἦτο
ἀπροσδόκητον !

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τί ; . .

ΒΑΤΑΧΟΣ. Αἰσθάνομαι τὰ προοίμια νέας διαταράξεως. Φαί-
νεται ὅτι τὰ μικρόβια τῆς νόσου εἶχον ναρκωθῇ ἐν τῇ γαστρί
μου καὶ ἤδη ἀναβιοῦσι... Δυστυχία μου !

ΑΣΠΑΣΙΑ. Δηλαδή ἔχετε πάλιν ἐνοχλήσεις ;

ΦΟΡΑΔΗΣ. ὦ θεέ μου !

ΒΑΤΑΧΟΣ Δυστυχῶς... καὶ αἱ ἐνοχλήσεις μου αὗται, ὅπως
σᾶς ἔγραψα, δὲν θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν νὰ μένω ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος
εἰς τὸ αὐτὸ μέρος

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Νὰ πᾶτε λοιπὸν στὸ σπίτι σας νὰ πάρετε ἓνα
δουόσμο... Τί κάθεσθε ;...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τί λέτε, κύριε Τασούλῃ ; . .

ΑΣΠΑΣΙΑ. Εἶνε ἀδύνατον !... πρέπει νὰ μείνετε... — Δὲν
ἔχετε τὴν θέλησιν νὰ ἐπβληθῇτε εἰς τὸν ἐαυτὸν σας ;

ΒΑΤΑΧΟΣ. Πῶς νὰ ἐπιβληθῶ ; . . Ἄν ἦτο κανὲν ἄλλο μέρος
τοῦ σώματός, τὸ χέρι... τὸ πόδι... θὰ ἤμποροῦσα νὰ ὑποφέ-
ρω... Ἀλλὰ ἡ γαστήρ, βλῆπετε, ἔχει αὐτενέργειαν !

ΦΟΡΑΔΗΣ. Προσπαθήσατε νὰ ἐξουδετερώσετε τὴν αὐτενέργειάν
της, διότι δὲν σᾶς ἀφίνομεν νὰ φύγετε... .

ΑΣΠΑΣΙΑ. Χωρὶς ἐσᾶς ἡμπορεῖ νὰ ματαιωθῇ τὸ τραπέζι μας.
Τὸ ξέρετε ; . .

ΤΑΣΟΥΛΗΣ (Ἰδίᾳ). Τί συμφέρον ἔχουν καὶ ἐπιμένουν τόσο !

ΒΑΤΑΧΟΣ (Δίαν τεταραγμένος). ὦ, δὲν τὸ θέλω... γνωρίζω
ὅτι με ἀγαπᾶτε... πιστευσάτέ με... λυποῦμαι πολὺ διὰ τὴν
ἀπροσδόκητον τροπὴν τῶν πραγμάτων... ἀλλὰ... πρέπει νὰ φύ-
γω... με συγχωρεῖτε... καλὴν ὄρεξιν... (ὁρμῶν πρὸς τὴν θύραν
τοῦ μέσου).

ΦΟΡΑΔΗΣ (Ὅρμῶν καὶ ἀρπάζων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος).
Σᾶς ἰκετεύω, κύριε Βατάχε... εἶνε βεβερόν αὐτὸ τὸ ὅποῖον κά-
νετε !... .

ΑΣΠΑΣΙΑ (Ὅρμῶσα καὶ ἀρπάζουσα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ βρα-
χίονος). Πρὸς θεοῦ !... θὰ γίνετε ἀφορμὴ νὰ θυμώσῃ ὁ μακαριώ-
τατος !

ΤΑΣΟΥΛΗΣ (Ίδια). Πρέπει νὰ ἔχουν σπουδαῖον λόγον ! (Ὁρμῶν καὶ ἀρπάζων τὸν Βατάχον ἀπὸ τῆς οὐρᾶς τῆς ρεδιγκότας του). Καμφοῖτε τέλος πάντων !... σᾶς ἱκετεύομεν τρεῖς ἄνθρωποι !... Θὰ σᾶς δώσῃ τὴν κατάραν τοῦ ὁ μακαριώτατος !...

ΒΑΤΑΧΟΣ (Κι οὐμένος σπασμωδικῶς). Μά !... εἶνε βασανιστήριον αὐτό !... ἀφίστατέ με !... θὰ γίνετε ἀφορμὴ δυσαρέστων ἐπεισοδίων !... Τὰ ὁδυνηρὰ ἀποτελέσματα τῆς νόσου μου αὐξάνουν. Λυπηθῆτέ με !... (Λυτρούμενος ἐκ τῶν χειρῶν των). Ἄ, τέλος πάντων !... Καλὴ ὄρεξι ! (Φεύγει δρομαίως διὰ τῆς θύρας τοῦ μέσου).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΣΠΑΣΙΑ, ΦΟΡΑΔΗΣ, ΤΑΣΟΥΛΗΣ εἶτα καὶ ΦΩΤΕΙΝΗ.

ΑΣΠΑΣΙΑ (Τῷ Φοράδῃ). Τώρα ;...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τώρα ;...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Τί ἐπίμονος ἄνθρωπος ὁ κύριος Βατάχης !.. Μὰ καὶ ἂν ἔφυγε τέλος πάντων, τί κακὸν εἶνε ;...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Τί κακὸν εἶνε ;... ὦ, δὲν ἤξεύρετε...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Εἴμεθα ἐκτεθειμένοι ἀπέναντι τοῦ μακαριωτάτου !
(Εἰσέρχεται ἡ Φωτεινὴ διὰ τοῦ μέσου).

ΦΩΤΕΙΝΗ. Κυρία, ἡ σοῦπα θὰ κρυώσῃ...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ἐρχόμεθα ἀμέσως... εἶνε κρῖμα νὰ κρυώσῃ ἡ σοῦπα...

ΦΩΤΕΙΝΗ. Καὶ τώρα ποῦ ἐπῆγα στὴ σάλα νὰ σᾶς φωνάξω, ὁ μακαριώτατος μοῦ ἐφάνηκε πολὺ θυμωμένος καὶ ἔλεγε εἰς τοὺς ἀρχιμανδριῖτες τοῦ πῶς πεινᾷ.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Ἦτο θυμωμένος ;

ΦΟΡΑΔΗΣ. Καὶ ἔλεγε πῶς πεινᾷ ;...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Μὰ ἔχει δίκην... θὰ εἶνε δέκκα περασμένες... πᾶμε λοιπόν...

ΑΣΠΑΣΙΑ (Ῥίπτουσα ὀργίλον βλέμμα τῷ Τασούλῃ). Φωτεινὴ, νὰ ἀφίσσης μόνο δώδεκα σεβίτσια στὸ τραπέζι...

ΦΩΤΕΙΝΗ. Δώδεκα ! (Ίδια). Ἀἴντε πάλι ! (Φεύγει διὰ τοῦ μέσου).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

ΑΣΠΑΣΙΑ, ΦΟΡΑΔΗΣ, ΤΑΣΟΥΛΗΣ.

ΑΣΠΑΣΙΑ (Ίδια). Ἐδῶ χρειάζεται ἀπόφασις !... (Τῷ Τασούλῃ). Κύριε Τασούλη... λυπούμεθα πολὺ... ἀλλά... τώρα ποῦ

ἔφυγεν ὁ κύριος Βατάχος, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μείνετε καὶ σεῖς...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Αἶ, ὅχι δά... ἤμπορεῖ ἡ μητέρα σου...

ΑΣΠΑΣΙΑ (Ὁργίλως τῷ Φοράδῃ). Οὔτε νὰ τὸ φαντασθῇς αὐτό!

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ἄστειζέσθε βέβαια ;... Τί κοινὸν μεταξύ ἐμοῦ καὶ τοῦ κ. Βατάχου ;...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Δηλαδή... Ὑπάρχει καὶ κοινόν... ἔτσι μία κακὴ πρόληψις, τὴν ὁποίαν μόνον ἀλληλεγγύως οἱ δύο σας ἤμπορούσατε νὰ ἐξουδετερώσετε...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ Δὲν καταλαμβάνω αὐτὴν τὴν ἀλληλεγγυότητα.

ΑΣΠΑΣΙΑ. Τὴν καταλαμβάνομεν ἡμεῖς... (Τῷ Φοράδῃ). Διατί δὲν τὰ λὲς καθαρὰ ;... (Τῷ Τασούλῃ). Ἄν μείνετε θὰ εἴμεθα δεκατρεῖς... καί...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. (Μειδιῶν). Ἄ, αὐτὸ εἶνε ;... καὶ τί πειράζει ;... Δὲν ἔχω τοιαύτας προλήψεις ἐγώ...

ΑΣΠΑΣΙΑ Ποῖν μοῦ εἶπετε τὸ ἐναντίον...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Ἀλλὰ τὰς ἔχει ὁ μακαριώτατος...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ Ἄ, λοιπὸν μ' ἐκαλέσατε βιαστικὰ-βιαστικὰ διότι σᾶς ἐχρειάζετο δέκατος τέταρτος, καὶ τώρα ποῦ ἔφυγεν ὁ κύριος Βατάχος...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Πρέπει νὰ μείνωμεν δώδεκα... εἶνε ἀποφασισμένον !

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Μὰ αὐτὸ εἶνε σκληρὸν καὶ ἀπάνθρωπον, κύριε Φοράδῃ !... Διατί νὰ μὴ μοῦ τὸ πῆτε ὅταν ἦτο ἐδῶ ὁ κύριος Βατάχος, νὰ προσκολληθῶ σὰν πεταλίδα ἐπάνω του καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφίσω νὰ φύγῃ ;... θὰ τὸν ἐκρατοῦσα διὰ τῆς βίας...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Τί νὰ σᾶς κάνω ;... ἀφοῦ εἶχε γαστραλγίαν...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Νὰ φαντάζεται κανεὶς ὅτι θὰ γευματίσῃ μακαρίως μετὰ μακαριωτάτου (Δείχων τὰ χεῖλη του) μὲ μαγιονέζαν, φαζάνια πατέ... πέρδικες σαλμί... καὶ ἔπειτα... ὦ, ἦτο εἰρωνεῖα λοιπὸν καὶ ἐκεῖνο τὸ ὀρεκτικόν σας, ἡ χιῶτικη μαστίχα, ἡ ὁποία μοῦ ἠρέθιζε τὸν στόμαχον ;...

ΑΣΠΑΣΙΑ. Μᾶς συγχωρεῖτε, κύριε Τασούλῃ... (χωρεῖ ἵνα φύγῃ δεξιᾷ).

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Δὲν λέγω... ἀλλά... δηλαδή... νὰ μὲ φέρετε ὡς δέκατον τέταρτον... καὶ ἔπειτα...

ΦΟΡΑΔΗΣ. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε Τασούλῃ... μὴ μᾶς παρεξηγήσετε... (Προχωρεῖ ἵνα φύγῃ δεξιᾷ).

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Καὶ ἔπειτα νὰ μὲ διώξετε... νηστικὸν ὡς δέκατον τρίτον... (Ἰδίᾳ). Ἄχ, Βατάχε, Βατάχε ! ..

ΑΣΠΑΣΙΑ (Παρὰ τὴν θύραν δεξιᾷ). Λοιπὸν χαίρετε καὶ καλὴν ὀρεξίν...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Εὐχαριστῶ...

ΦΟΡΑΔΗΣ. (Παρά τὴν θύραν δεξιᾷ). Καληνύκτα σας καὶ καλὴν ὄρεξιν...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ (Στενάζων, τοῖς Φοράδῃ καὶ Ἀσπασίᾳ ἀπερχομένοις).
Χαίρετε, καλὴν ὄρεξιν!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. εἶτα ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ καὶ ΦΩΤΕΙΝΗ

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Εἶνε ἀποτρόπαιον!... Ἄ, ἐκεῖνος ὁ Βατάχος! Κᾶποιος ἀρχαῖος σοφὸς εἶπεν: «Οὐδὲν μωρότερον διδασκάλων, εἰ μὴ Ἱητροὶ εἶησαν, καὶ εἶχε δίκηρ!... Ἐξηυτελίσθη, καὶ ἔμεινα νηστικός!... Πρέπει ὅμως νὰ ἐκδικηθῶ!
(Εἰσέρχονται ἀριστερᾷ οἱ Παναγιώτης καὶ Φωτεινὴ, κρατοῦντες ἕκαστος μεγάλην παροψίδα μὲ φαγητὰ καὶ διενθύνονται δεξιᾷ).

ΦΩΤΕΙΝΗ (Βλέπουσα τὸν Τασούλην καὶ ἐρισταμένη). Μπᾶ!... τί κάνετε ἐδῶ, κύριε Τασούλη;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Δὲν πᾶτε μέσα; οἱ ἄλλοι ἔφαγαν τὴ σοῦπα.

ΤΑΣΟΥΛΗΣ (Πλησιάζων καὶ ὁσπρινόμενος μετὰ βουλιμίας τὰ φαγητὰ). Τὴν ἔφαγαν αἱ;... Τώρα θὰ πάω... Ἀλλά... τί εἶνε αὐτά;... Ἄχ!... ἡ μαγιονέζα!... πῶς μυρίζει!... Καὶ αὐτό;... Τὸ φαζάνι πατέ!... Ἄχ!...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Μυρίζει αἱ;...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Σταθῆτε μίαν στιγμὴν νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ τι σπουδαῖον...

ΦΩΤΕΙΝΗ. Τί;...

ΤΑΣΟΥΛΗΣ. Ἐλᾶτε πλησίον μου... Εἶνε μυστικόν... (Ἡ Φωτεινὴ καὶ ὁ Παναγιώτης πλησιάζουσιν αὐτὸν ἐκατέρωθεν. Δραττόμενος ἀποτόμως τῶν βραχιόνων αὐτῶν δι' ἐκατέρας τῶν χειρῶν του). Καταλαμβάνετε τί εἶμαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν;... Εἶμαι ὁ Σαμψὼν δεμένος εἰς τοὺς στύλους τοῦ ναοῦ!...—Λοιπόν! ἀποθανήτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῆς μαγιονέζας!... (Δονεῖ τοὺς βραχίονας αὐτῶν, καταρρίπτων τὰς παροψίδας).

ΦΩΤΕΙΝΗ. Ἄχ!...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ. Παναγιὰ μου!... τρελάθηκε!

ΤΑΣΟΥΛΗΣ (Φεύγων καὶ εὐρισκόμενος εἰς τὸ κατώφλιον τῆς μεσαίας θύρας). Καλὴ ὄρεξι!

Ἐν Σύρῳ, Σεπτέμβριος 1898.

ΜΙΧΑΗΛ ΖΩΡΑΣ